

## A mosószerek története



A 20. század első felében a mosás legfőbb eszköze még a gyárakban, a kis szappanfőző üzemekben, valamint a háztartásokban is előállított mosószappan és a szappant tartalmazó mosópor volt.

A két világháború között azonban a szappangyártás alapját képező természetes (állati és növényi) zsíradékokban és ezzel együtt a szappantermelésben jelentős mértékű hiány jelentkezett. Ráadásul a szappanok kemény vízzel szembeni kedvezőtlen viselkedése miatt felhasználásuk nem is volt gazdaságos.

Ezek az ún. szintetikus felületaktív anyagok (más néven tenzidek vagy mosóaktív anyagok) a 20. század második felében a szappant mint mosószerek-alapanyagot jelentős mértékben háttérbe szorították, bár a szintetikus felületaktív anyagokkal együtt alkalmazva a szappan ma is igen fontos alkotóeleme a mosószereknek.



A kőolaj irányába megindult kutatások olyan, mesterségesen előállítható anyagok felfedezéséhez és az előállításukhoz szükséges új technológiák kidolgozásához vezettek, amelyek lehetővé tették a szappan helyettesítését, és nem zsírok és olajok elszappanosítása révén keletkeztek.

Az új anyagok ugyanakkor rendelkeztek azokkal a mosás szempontjából kedvező tulajdonságokkal, amelyekkel a szappanok, miközben a kemény vízzel szembeni tűrőképességük sokkal kedvezőbb volt.

